

- Niech miłość Jezusa napełni Twoje serce i uczyni cię jak najprędzej świętą. (Tom 2 - 542)
- Jezus niech napełni twoje serce swoją świętą miłością. Odwagi, trudź się dla Jezusa i Maryi i miej to zawsze przed oczyma, by poświęcić swoje życie dla zbawienia dusz, które są odkupione ceną Krwi Jezusa, i troszczyć się o własne uświęcenie. (Tom 2 – 613)
- Niech Bóg napełni cię swoją miłością i niech uczyni cię świętą...w Nim tobie błogosławię. (Tom 3 – 904)
- Pamiętaj, że Bóg powołał cię do tego świętego Zgromadzenia, abyś się stała świętą i przyczyniała się do uświęcenia dusz innych, odkupionych ceną Krwi naszego Oblubieńca, Jezusa Ukrzyżowanego. (Tom 2 – 661)

Refleksja w ciszy

Dzielenie się

Kantyk: Ubi caritas

Modlimy się w dniu dziękczynienia za nasze powołanie do świętości:

Boże miłości i miłosierdzia, dziękujemy Ci za powołanie nas do życia konsekracją chrztu poprzez całkowite oddanie się Tobie w życiu adoracji i służbie innym.

Pomóż nam otwierać serce na Twojego Ducha Świętego, abyśmy były napełnione pełnią Twojej miłości. Prosimy Cię o wszystkie łaski, które są nam potrzebne do osiągnięcia takiej świętości, do jakiej nas powołałeś w tym Zgromadzeniu. Niech nasze życie będzie żywym odzwierciedleniem Twojej czulej miłości do wszystkich ludzi. Spraw abyśmy mogły przeżyć nasze dni w adoracji i radosnej służbie, pomagając wszelkiemu stworzeniu w dążeniu do tego pięknego porządku, który Syn Twój przyszedł zaprowadzić przez swoją Krew.

Uświęćaj nas, Ojczy Święty i upodabniaj coraz bardziej do Chrystusa w Jego Tajemnicy Paschalnej.

Pieśń do Marii: (do wyboru)

MODLITWA NA ROCZNICĘ KANONIZACJI MARII DE MATTIAS

**„Niech wszystkie staną się świętymi, pewnego dnia dobry Jezus
zjednoczy nas w swojej chwale, uwierz mi”.** (Tom 3 - 301)

Wprowadzenie:

Maria wiele razy mówiła o naszym powołaniu do świętości. Celebrując świętość, do której Bóg doprowadził Marię, rozważmy powszechne powołanie do świętości i jej znaczenie dla nas i dla świata, w którym żyjemy.

Hymn: **Kantyk Krwi Chrystusa**

Z Lumen Gentium: (nr 40-41)

Powszechne powołanie do świętości w Kościele

Pan Jezus, boski Nauczyciel i Wzór wszelkiej doskonałości, głosił uczniom swoim jakiegokolwiek stanu – wszystkim razem i każdemu z osobna – świętość życia, której sam jest sprawcą i dokonawcą: „Bądźcie wy tedy doskonali, jako i Ojciec wasz niebieski doskonały jest”. Na wszystkich bowiem zesłał Ducha Świętego, który miał ich wewnętrznie pobudzić, aby miłowali Boga z całego serca swego, z całej duszy, i z całej myśli i ze wszystkiej siły swojej i aby siebie wzajemnie tak miłowali, jak Chrystus ich umiłował. Wyznawcy Chrystusa, powołani przez Boga i usprawiedliwieni w Panu Jezusie nie ze względu na swe uczynki, lecz wedle postanowienia i łaski Bożej, w chrzcie wiary stali się prawdziwie synami Bożymi i uczestnikami natury Bożej, a przez to rzeczywiście świętymi. Toteż powinni oni zachowywać w życiu i w pełni urzeczywistniać świętość, którą otrzymali z daru Bożego. Napomina ich Apostoł, aby żyli „jak przystoi świętym”, aby przyoblekli się „jako wybrani Boży, święci i umiłowani w tkiwe miłosierdzie, w dobroć, w pokorę, w łagodność i w cierpliwość”, i aby mieli owoce Ducha ku uświęceniu.

Kantyk: Ubi caritas

Dla wszystkich jasne jest, że wszyscy chrześcijanie jakiegokolwiek stanu i zawodu powołani są do pełni życia chrześcijańskiego i do doskonałej miłości; dzięki zaś tej świętości chrześcijan, także w społeczności ziemskiej rozwija się bardziej godny człowieka sposób życia. Na osiągnięcie tej doskonałości wierni obracać powinni swe siły otrzymane według miary obdarowania Chrystusowego, aby idąc w Jego ślady i upodabniając się do wzoru, jakim On sam jest dla nich, posłuszni we wszystkim woli Ojca, z całej duszy poświęcali się chwale Bożej i służbie bliźniemu. W ten sposób świętość Ludu Bożego wyda owoc obfity, jak tego dowodzi wymownie życie tylu świętych w dziejach Kościoła.

Kantyk: Ubi caritas

W rozmaitych rodzajach życia i powinnościach jedną świętość uprawiają wszyscy, którymi kieruje Duch Boży, a posłuszni głosowi Ojca i czcząc Boga Ojca w duchu i w prawdzie, podążają za Chrystusem ubogim, pokornym i dźwigającym krzyż, aby zasłużyć na uczestnictwo w Jego chwale. Każdy stosownie do własnych darów i zadań winien bez ociągania kroczyć drogą wiary żywej, która wzbudza nadzieję i działa przez miłość.

Kantyk: Ubi caritas

Refleksja w ciszy

Co mówi Maria?

Maria zachęca nas do refleksji nad darem naszego powołania jako Adorantki Krwi Chrystusa i nad tym, jak nim żyjemy nie tylko dla nas samych, ale dla całego ludu Bożego. Słuchajmy jej słów i otworzmy się na słowo, które najbardziej dotyka naszego serca:

- Służmy Bogu, z całego serca uświęcamy się, córko, to jest bowiem nasze powołanie. Jezus i Maryja niech będą zawsze w naszych sercach. (Tom 1 – 138)
- Córko, bądźmy zjednoczone w miłowaniu Jezusa z całego serca i w trosce o zbawienie dusz naszych bliźnich. (Tom I – 147)
- ...uświęcamy się i nie ustawajmy w prowadzeniu innych do świętości. (Tom 2 – 248)
- Bądź radosna, moja droga córko; Jezus nas kocha, a Jego Matka jest naszą najukochańszą Matką, która pragnie naszej świętości i nie odmówi nam potrzebnej pomocy. Czy osiągniemy świętość? Tak, jeśli tego pragniemy. Po to zostałyśmy Adorantkami Boskiej Krwi. Zatem odwagi i wytrwania. (Tom 2 – 397)
- Służmy z całego serca Bogu Najświętszemu i starajmy się, by Jezus Ukrzyżowany z miłości ku nam, był poznawany i kochany przez wszystkich, a nie obrażany...Uświęcamy się, kochając naszego drogiego Jezusa. (Tom 2 - 426)